

som et Administrationen sid eordnet Institut, til hvilket Administrationen har at henvende sig under Finantstlovens Udførelse. Det hedder saaledes i Lovforslagets § 4: „Saasnart det viser sig, at en Udgiftsconto ikke lader sig dække med det til samme bevilgede Beløb, bør Finantministeriet give Statsrevisoratet Meddelelse herom.“ Det vil altsaa sige i det løbende Finantsaar; men den ærede Rigsdagsmand gaaer endnu et Skridt videre, idet han længere hen ikke blot stiller Statsrevisoratet som sid eordnet Administrationen under Finantstlovens Udførelse, men gjør Statsrevisoratet med administrerende, kalder det med til Deeltagelse i Finantstlovens Udførelse, idet det hedder: „Anseer Statsrevisoratet Sagen for betænkelig ligeoverfor Bevillingsmyndigheden, bør det usfortøvet i en begrundet Henstilling til Ministeriet foreslaae Rigsdagens Indkaldelse.“ Paa den Maade kan, efter Grundloven, Statsrevisoratets Stilling ikke opfattes. Efter Grundlovens § 18 er det Ministrene, der bære Ansvar for Regjeringens Førelse, og deri har Statsrevisoratet ikke Ret til at blande sig og man kan ikke give Statsrevisoratet en Instrux, ifølge hvilken det paa denne Maade kan blande sig i Administrationen. At føre Regjeringen er Ministrenes Sag, og man maa lade dem usforstyrret i en Sag, for hvilken de skulle bære Ansvar. Jeg troer det er af Vigtighed at fasholde dette Punkt. Jeg er, som sagt, fuldkommen enig med den ærede Rigsdagsmand i, at Forandringer i Statsrevisoratets Stilling kunde være i høi Grad onskelige, men paa den Maade og i den Retning, som her er foreslaaet, kunne de ikke foretages.

Tscherning: Dersom jeg foreslog Thinget at give Statsrevisoratet en Instrux af den Bestaaffenhed, som Forslaget her, som skulde komme til det i Lovsform, saa var den ærede Rigsdagsmands Bemærkning fuldkommen rigtig, thi Thinget kan ikke eenstødt, uden Regjeringens Indvilligelse, altsaa uden Lov, paalægge Statsrevisoratet i Henhold til Grundloven at handle saaledes; men Thinget kan fremtvinge en Lov af denne Bestaaffenhed ved Hjælp af § 53 i Grundloven, hvis Slutning lyder saaledes: „Det aarlige Stats=Regnskab, med Revisorer=

nes Bemærkninger, forelægges derefter Rigsdagen, som med Hensyn til samme tager Beslutning.“ Naar nu Rigsdagen gjør sig det til en simpel Regel og siger: naar Statsrevisoratet ikke er bleven kaldet til at see, hvorledes Statsregnskabets Stilling er paa den Dag, da det i Virkeligheden skal være opsluttet, saa tage vi ingen Beslutning, vi antage ikke Statsregnskabet, vi forkaste det — thi først naar vi blive enige med Regjeringen og naae derhen, først da komme vi til en Beslutning — saa siger jeg, deri ligger Retten, som vi have. Jeg har seet denne Paragraph fra sin tidligste Tilblivelse og jeg har været mig bevidst — og det troer jeg, jeg kan skaffe Beviser paa ved at henvise til det Instruxforslag, jeg medbragte, dengang jeg var i det Udvalg, som var nedsat for at udarbejde en Instrux for Statsrevisoratet — at vi skulle bruge disse Midler for at naae derhen, og jeg har fra det første Øieblik af hørt den fulde Overbeviisning, at netop i denne Paragraph ligger den hele Berettigelse og den hele Magt. Naar det ærede Medlem vil gennemgaae de Forhandlinger, som ere førte i Landstinget om Betydningen af det Ord: „Beslutning“, saa vil han deri kunne finde, hvad Betydning Rigsdagen lægger i Ordet; „Beslutning“, og han vil da ogsaa see den Modstand, som Regjeringen har gjort derimod — dette Sidste er imidlertid en ganske anden Sag; men naar vi faae hinanden rigtig fat, saa bliver Spørgsmaalet, hvem der tilfodst er den Stærkste; vi skulle begynde med Noget og jeg begynder nu; vi skulle have Tid til at brydes og jeg skal vedblive at brydes. Jeg troer, at vi fra Folkethingets Side gjøre Uret i at forglemme den Myndighed, som vi have. Fischer: Ja, det troer jeg ogsaa. Men det er, saaledes forekommer det mig, det, som det ærede Medlem gjør sig Umage for; det er ikke nogen Bebreidelse; thi det er mig kjært at høre alle de Indvendinger, som kunne gjøres, og jeg skal ikke nægte, at de Indvendinger, som det ærede Medlem fremkom med, vare meget specieuse; men det har vistnok sin Grund deri, at han kun læste den første Deel af Paragraphen og lod den sidste Deel uberørt. Imidlertid ligger der netop i den sidste Deel en